Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

# Arrest

**nr. 352 442 van 2 september 2026**
**in de zaak RvV X/ II**

**Inzake:** **X**

**Gekozen woonplaats:** **ten kantore van advocaat H. ELGAZI**
**Terninckstraat 13/C1**
**2000 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.**

**DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud) (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 augustus 2026.

**WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2024 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

*Aan de Heer, die verklaart te heten(1):*
*Naam: M. (..)*
*Voornaam: A. (..)*
*Geboortedatum: (..)2000*
*Geboorteplaats: /*
*Nationaliteit: Tunesië*
*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),*
- *tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- *tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

*onmiddellijk na de kennisgeving.(1)*

*REDEN VAN DE BESLISSING:*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1, van de wet:*

*x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.*

*x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Antwerpen op 13.10.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van handel in verdovende middelen.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

*Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België maar niet getrouwd te zijn met haar. Hij geeft geen verdere verduidelijking over zijn vriendin en hun relatie. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien kan het feit dat betrokkene een vriendin in België heeft niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 § 2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.*

*Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.*

*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene beweert sinds twee maanden in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.*

*3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.*

*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.*

*x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

*Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ Antwerpen op 13.10.2024 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van handel in verdovende middelen.*

*Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"*EERSTE EN ENIG MIDDEL*

- *Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *Schending van de formele en materiële motiveringsplicht;*
- *Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel;*
- *Schending van artikel 44ter van de vreemdelingenwet;*
- *Schending van de artikelen 3en 8 EVRM;*
- *Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

*9.-*

*In casu stelt verwerende partij alleen dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat verzoeker de openbare orde zou schaden en er een risico bestaat op onderduiken.*

*Zo stelt verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende:*

*"(..)."*
*Verwerende partij beweert klaarblijkelijk dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, quod non. Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan handel in verdovende middelen. De feiten waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing zijn niet van die aard dat dit zou leiden tot een gevaar voor de samenleving of de openbare orde!*
*Het louter vaststellen van één strafbare feit volstaat op zich niet om tot een persoon uit te zetten. Een dergelijke beslissing mag slechts gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van verzoeker en vergt een individueel onderzoek naar een actuele bedreiging.*
*Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde, dient verwerende partij rekening te houden met de aard en ernst van de feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.*
*Nog steeds volgens het HvJ-EU, bij de beoordeling rekening gehouden te worden met de persoonlijke gedragingen van de betrokkene. Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken moet overgaan tot een individueel onderzoek. Hoewel het plegen van een strafrechtelijk misdrijf op zich onvoldoende is om een gevaar voor de openbare orde vast te stellen, kan de loutere verdenking dat de betrokken persoon een misdrijf heeft gepleegd, in samenloop met andere elementen die blijken uit het individueel onderzoek, leiden tot het oordeel dat de openbare orde wordt aangetast (zie arresten Gaydarov en Z. ZH).*
*Naar analogie bepaald artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG, waarvan artikel 15bis van de Vreemdelingenwet de omzetting is, m.b.t. de openbare orde of nationale veiligheid:*
*"De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de nationale veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat, en let daarbij tevens terdege op de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf".*
*Volgens het Hof van Justitie houdt de actualiteit van de bedreiging in dat de vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. Het is de taak van verwerende partij om telkens te beoordelen of het gedrag van een vreemdeling een gevaar vormt voor nieuwe verstoringen van de openbare orde.*
*In casu dient er opgemerkt te worden dat verzoeker niet veroordeeld is geweest voor handel in verdovende middelen. Dat verzoeker fouten heeft gemaakt, waardoor zijn persoonlijk gedrag de openbare orde toen heeft geschaad, betreurt hij enigszins.*
*Verzoeker is thans tot bezinning, inkeer en schuldinzicht gekomen. Eveneens heeft hij afstand genomen van zijn criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij. Verzoeker heeft een vriendin, waarmee hij zal gaan samenwonen.*
*Verzoeker stelt vast dat verwerende partij absoluut in gebreke is gebleven aan te tonen dat het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid, zelfs integendeel.*
*Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verzoeker in de toekomst een crimineel gedrag zal voortzetten, volhouden of herhalen, zelfs integendeel.*
*Het staat vast dat verwerende partij in casu de ernst van de door de verzoeker gepleegd feiten kennelijk niet heeft onderzocht of grondig heeft onderzocht en derhalve geen rekening heeft willen houden met de context van de feiten om zodoende het concreet geval juist te kunnen interpreteren.*
*Verzoeker heeft vanaf het moment van aanhouding openlijk zijn verantwoordelijkheid genomen.*
*Als jonge migrant zonder stabiel werk leeft verzoeker in een precaire situatie. Deze kwetsbaarheid heeft bijgedragen aan zijn handelen, dat slechts bedoeld was om financieel te overleven.*
*Verzoeker heeft oprechte spijt van zijn daden en is vastbesloten om zijn leven een positieve wending te geven. Hij wil zich verder ontwikkelen en constructief bijdragen aan de maatschappij.*
*Dat verweerster niet uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens en deze ook niet correct beoordeeld heeft.*

*Dat de bestreden beslissing echter gebrekkig is gemotiveerd omwille van o.a. de juridische aanvaardbaarheid. Verweerder brengt in de bestreden beslissingen niet aan of de verzoeker wel degelijk het crimineel gedrag in de toekomst zal voortzetten.*
*Verzoeker is er degelijk van bewust dat hij in het verleden fouten heeft gemaakt en heeft er oprechte spijt van.*
*Het bestaan van strafrechtelijke feiten zoals vermeld in de bijlage 13 septies is onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoeker THANS nog steeds een bedreiging vormt voor de openbare orde. Verwerende partij laat na om de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren.*
*Kortom, volstaat de loutere verwijzing naar het bestaan van een strafbare feit niet. De motieven van verwerende partij zijn in geen geval daadkrachtig en dragen de beslissing niet, nu zij slechts verwijst naar een strafbare feit, waarvoor verzoeker niet eens veroordeeld werd. Verweerster toont geenszins aan dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, laat staan dat zij daadwerkelijk aantoont dat verzoeker een actuele bedreiging vormt voor de maatschappij. Inmiddels is verzoeker tot een bepaalde normbesef gekomen.*
*Dat het bestreden bevel uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet in overeenstemming is met de feitelijke en juridische werkelijkheid.*
*Verwerende partij heeft hiermee dan ook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.*

*Het middel is ernstig en gegrond*
*10.-*
*Vervolgens stelt verwerende partij ten onrechte dat er een risico op onderduiken bestaat.*
*Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker geen geldige documenten heeft op het moment van de aanhouding en dat verzoeker zijn verblijf niet op een wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren en dat er mede hierdoor een risico op onderduiken bestaat conform artikel 74/14 §3, 1°.*
*Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria dit risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden, is gebaseerd.*
*Verwerende partij beweert enkel dat verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend heeft binnen de door de wet voorziene termijn.*
*Klaarblijkelijk vergeet verwerende partij te vermelden dat verzoeker in Duitsland een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend en hij zijn verblijf wel degelijk heeft willen regulariseren in Europa. Desalniettemin, blijkt nergens uit dat verzoeker de intentie heeft om onder te duiken.*
*Het stoot dan ook tegen de borst van verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij niet zou hebben getracht zijn verblijf te regulariseren, terwijl hij de mogelijkheid daartoe thans niet krijgt.*
*Op zijn minst had verweerder een redelijke termijn aan verzoeker moeten geven om zijn verblijf te regulariseren of minstens de voorziene wettelijke termijn van 30 dagen aan verzoeker te verlenen om het Rijk vrijwillig te verlaten. Een dergelijke manier van handelen is dan ook een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.*
*11.-*
*Daarnaast stelt artikel. 44ter.,§ 1 en 2 VW dat wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.*
*Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.*
*In de bestreden beslissing houdt verwerende partij echter helemaal geen rekening met de leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin verzoeker een band heeft met zijn land van oorsprong. Evenmin toont zij dringende redenen aan om dergelijke verregaande maatregelen te nemen.*
*Uit géén enkel objectief element in het dossier blijkt dat er een actueel en reëel risico tot onderduiken bestaat. Dat het louter niet beschikken van de bij artikel 2 VW vereiste documenten en het zogenaamd gevaar voor de openbare orde is onvoldoende om een afwezigheid van termijn en een inreisverbod te rechtvaardigen. Dat de motivering heel duidelijk gebrekkig gemotiveerd en onredelijk is.*
*Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Het bestreden bevel is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.*
*Dat het middel bijgevolg ernstig is.*
*12.-*
*Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst nu hij daar een gegronde vrees heeft en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.*
*Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker!*
*De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.*
*Dat verzoeker onder de bescherming valt van art 3 EVRM.*
*Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.*
*Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!*
*13.-*
*Verder stelt verzoeker dat de motivering uit artikel 74/14 §3,1° en 3° Vw, waardoor hem geen termijn wordt toegestaan het Rijk vrijwillig te verlaten, omdat er risico zou bestaan op onderduiken en verzoeker een gevaar zou vormen voor de openbare orde, quod non.*
*Dat verwerende partij zomaar besluit om geen termijn te verlenen om het grondgebied vrijwillig te verlaten en legt een bevel om het land te verlaten zonder enig persoonlijk onderzoek te verrichten naar verzoekers situatie om na te gaan of hij überhaupt wel degelijk de intentie had om onder te duiken.*
*Door de verwerende partij werd echter nergens uiteengezet op basis van welke wettelijke objectieve criteria deze feitelijke elementen kunnen gebruikt worden om te besluiten tot een risico op onderduiken, dat in de bestreden beslissing wordt weerhouden.*

*Dit vormt een schending van de formele motiveringsplicht, evenals een schending van artikel 74/14, §, 1° Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 3, 7 Terugkeerrichtlijn en artikel 7, 4 Terugkeerrichtlijn.*
*Verder wenst verzoekende partij op te merken dat het voormeld artikel niet op hem van toepassing is, doch artikel 44 ter Vw.*
*Luidens dit artikel:*
*"Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.*
*De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:*
*1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of*
*2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen. De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde."*
*Er dient aan verzoeker een termijn van minimum een maand te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, dewelke hij nooit heeft gehad!!*
*In de bestreden beslissing wordt er géén enkel geldig motief aangehaald dat het hier zou gaan om een dringend geval, laat staan dat 'naar behoren' zou aangetoond zijn dat het om een dringend geval gaat en derhalve geen rekening dient te worden gehouden met het ingesteld beroep tot nietigverklaring door verzoeker.*
*Conform artikel 44bis, § 2 van de vreemdelingenwet kan dit gepaard gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*
*Het woord 'dringend geval' komt niet voor in de bestreden beslissing. Door het niet respecteren van de lopende procedure en in afwachting tot een beslissing daaromtrent, schendt de bestreden beslissing artikel 44ter van de vreemdelingenwet.*
*Dit middel is derhalve ernstig en gegrond.*
*14.-*
*Verzoeker verwijst naar artikel 74/13 van de VW en stelt dat dat zonder twijfel de bijlage 13 septies een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op artikel 1, 6° van de VW dat derhalve de Richtlijn 2008/115 van toepassing is.*
*Verzoeker wenst te benadrukken dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij weliswaar verplicht is een einde te maken aan de illegaliteit van verzoeker maar dat zij uit het oog verliest dat zij dit kan doen op twee manieren, namelijk door een bevel af te leveren maar ook door hem minstens de kans te geven zijn illegaal statuut om te zetten naar een legaal statuut, dat door eenvoudigweg te kiezen voor een bevel zij duidelijk maakt de tweede optie niet te hebben onderzocht, dat zij daarmee artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt.*
*Dat van zodra een Europese Richtlijn van toepassing is. Rekening houdend met de hogere norm van toepassing zijnde in het gemeenschapsrecht.*
*Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.*
*Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, nu hij zijn privé- en gezinsleven in het Rijk heeft gevestigd. Hiermee diende verwerende partij minstens rekening mee te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vw. Dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.*
*Verzoeker heeft een vriendin in België en streeft naar een stabiele relatie en integratie in de samenleving. Dit biedt hem een structurele motivatie om op het juiste pad te blijven.*
*Verzoeker heeft een relatie in België en wenst een toekomst met zijn partner op te bouwen. Het recht op gezinsleven is een fundamenteel recht dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden mag worden beperkt. Verzoeker heeft geen lange criminele achtergrond; zijn handelen vloeide voort uit een kwetsbare positie, niet uit een opzettelijke poging de openbare orde te verstoren.*
*In casu, werd totaal geen rekening gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in het Rijk. Het bevel om het land te verlaten m, zorgt ervoor dat verzoeker gescheiden wordt van zijn vriendin waarmee hij een duurzame relatie heeft en kennissen, hetgeen absoluut in strijd is met het artikel 8 EVRM.*
*Dat het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen deel uitmaakt van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Shvenko/Letland (GK), § 95-96).*
*Dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.*
*Dat het bevel om het land te verlaten d een inmenging van openbaar gezag is in het privéleven van verzoeker (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46- 49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K M./Zwitserland, § 46).*
*Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat verzoeker een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd.*
*Dat verwerende partij niet alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken in haar beoordeling van de geoorloofdheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in het licht van artikel 8 EVRM en dit artikel bijgevolg schendt.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is.*"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7 eerste lid, 1° en 3° en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en motiveert zij dat verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet bevindt, met name verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van een geldig paspoort en van een geldig(e) visum of verblijfstitel alsook wordt zij door haar gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden nu blijkt dat zij aangehouden werd op 13 oktober 2024 voor feiten van handel in verdovende middelen. Daarnaast motiveert de verwerende partij aangaande de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder stelt de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet dat er zowel een risico op onderduiken is als dat verzoekende partij een bedreiging is voor de openbare orde waarbij de wettelijk vastgestelde objectieve criteria (voor wat betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°) en de feitelijkheden die tot deze conclusies leiden worden opgesomd in de bestreden beslissing. Dientengevolge wordt verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepalingen waarop het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:*
*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
*(..)*

*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;"*

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, berust de bestreden beslissing niet enkel op de vaststelling dat zij de openbare orde kan schaden maar tevens op de vaststelling dat zij illegaal in het Rijk verblijft. Verzoekende partij betwist niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en geldig visum/verblijfstitel. Met haar betoog dat volledig gericht is tegen het openbare orde-motief gaat verzoekende partij er derhalve aan voorbij dat de bestreden beslissing nog een ander, evenzeer determinerend motief bevat zodat de kritiek tegen het openbare orde-motief hoe dan ook niet kan leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten nu dit afdoende geschraagd is door de vaststelling dat zij op illegale wijze in België verblijft. Immers moet de verwerende partij in dergelijk geval in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog evenmin afbreuk doet aan de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoekende partij er immers op wijst dat dat zij nog niet veroordeeld werd, benadrukt de Raad dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad merkt verder op dat verzoekende partij één en ander probeert te minimaliseren in haar verzoekschrift, maar er niet in slaagt de vaststellingen uit het TARAP-verslag te weerleggen. Uit dit verslag, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat verzoekende partij op 13 oktober 2024 gearresteerd werd wegens feiten van handel in verdovende middelen. Uit het TARAP-verslag blijkt verder dat het niet de eerste keer is dat verzoekende partij werd aangetroffen als verkoper van verdovende middelen waarvoor ook proces-verbaal werd opgemaakt. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij terecht op de maatschappelijke impact van dergelijke feiten. Feiten van drugshandel worden immers ook door het Europees Hof van Justitie *a fortiori* gekwalificeerd als een bedreiging voor de openbare orde gelet op het gevaar voor de samenleving dat van dergelijke feiten uitgaat. Het Hof erkent dan ook dat het gerechtvaardigd is dat lidstaten doortastend optreden wanneer vreemdelingen de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden ((HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*).

Er moet verder worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen, de verwerende partij, op grond van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling die nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen louter op basis van eerder door deze vreemdeling gestelde gedragingen kan besluiten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde. Er is in voormelde bepaling ook nergens aangegeven dat de verwerende partij een dergelijke beslissing slechts zou kunnen nemen indien zij kan aantonen dat er sprake is van "*ernstige redenen van openbare orde".* De Raad benadrukt dat, met betrekking tot een vreemdeling die niet beschikt over een langdurig recht op verblijf, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, slechts vereist is dat de betrokkene geacht wordt de openbare orde te kunnen "*schaden".* Een "*gewone*" schending van de openbare orde kan aldus volstaan. Haar subjectieve overtuiging voorts dat het openbare orde-motief disproportioneel is, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij die geenszins kennelijk onredelijk doen besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag wel degelijk de openbare orde kan schaden. Ook waar uit haar betoog naar voren komt dat zij meent dat de feiten niet (voldoende) ernstig zijn – waaruit slechts kan worden afgeleid dat zij andere waarden en normen heeft – en dat niet blijkt dat zij door haar gedrag een actueel gevaar vormt voor de openbare orde – terwijl zowel uit het feit dat ten aanzien van haar al eerder proces-verbaal werd opgemaakt omwille van feiten van handel in verdovende middelen alsook uit de politionele vaststellingen op 13 oktober 2024 toch reeds is gebleken dat zij er niet voor terugschrikt om bepaalde grenzen te overschrijden – leidt niet tot het besluit dat de verwerende partij verkeerdelijk of op kennelijke onredelijke wijze stelde dat zij wordt geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden.

Ook met haar bloot betoog dat zij thans tot inkeer en schuldinzicht is gekomen, slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan het openbare orde-motief. Verzoekende partij, die volledig illegaal in het Rijk verblijft en er in het verleden al niet voor terugdeinsde om, voor haar financiële behoeften zoals zij zelf stelt in het verzoekschrift, zich in te laten met feiten van handel in verdovende middelen, toont geenszins aan waarom haar ongewijzigde illegale situatie een ander oordeel zou rechtvaardigen over het gevaar voor de openbare orde dat zij door haar gedrag kan vormen. Daarbij wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekende partij effectief nieuwe strafbare feiten zal plegen.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met *"de context van de feiten"* laat zij geheel na dit concreet te duiden. Zij toont met dergelijk vaag betoog niet aan met welke relevante feitelijke gegevens de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben. Hetzelfde geldt voor waar zij zonder meer poneert dat de verwerende partij nagelaten heeft om *"de positieve elementen na de veroordelingen in het dossier correct te interpreteren".* Naast het feit dat in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar enige veroordeling toont verzoekende partij ook niet aan welke positieve elementen op het moment van de bestreden beslissing voorleggen waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben.

Verzoekende partij toont verder ook niet aan dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van de richtlijn 2003/109/EG. Zoals zij zelf stelt werd dit artikel omgezet via artikel 15*bis* van de Vreemdelingenwet en wijst de Raad erop dat na de omzetting van een richtlijn particulieren slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van voormelde bepaling van de richtlijn inroepen. Daarenboven blijkt dat artikel 15*bis* van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op derdelanders die legaal in het Rijk verblijven en in aanmerking komen voor de status van langdurig ingezetene, hetgeen bezwaarlijk het geval is voor verzoekende partij die zich illegaal op het grondgebied bevindt.

2.7. Verzoekende partij betwist verder dat er een risico op onderduiken bestaat. Ook hier dient de Raad evenwel vast te stellen dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gestoeld is op twee motieven, die elk op zichzelf voldoende zijn om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 1.*
*De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.*
*Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*
*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.*
*Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.*
*De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.*
*§ 2.*
*Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.*
*Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.*
*§ 3.*
*Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*
*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*
*(..)*
*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;*
*(..)*
*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."*

*In casu* werd beslist verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven omdat:
- er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°);
- verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde (artikel 74/14, §3, eerste lid, 3°).

Verzoekende partij betoogt dan wel dat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, maar uit de bespreking *supra* is al gebleken dat dit betoog niet kan gevolgd worden. Zij doet dan ook geen afbreuk aan de motivering op grond van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet hetgeen voldoende grond vormt om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij met haar betoog dat gericht is tegen de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet er evenmin in slaagt aan te tonen dat de vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat kennelijk onredelijk of onjuist is. In artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als *"het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*". De wetgever heeft verder in artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegd dat het risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dient te worden vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van één of meer objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het concrete geval. De wetgever heeft in artikel 1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet voorts bepaald dat de vaststelling dat de vreemdeling die na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de wettelijke voorziene termijn een objectief criterium is dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Tevens heeft de wetgever in artikel 1, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaald dat de vaststelling dat de vreemdeling niet meewerkt of niet heeft meegewerkt met de overheden evenzeer een objectief criterium is dat toelaat te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Het staat in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij haar illegaal verblijf op de wettelijke manier niet heeft trachten te regulariseren. Dit is, anders dan verzoekende partij voorhoudt, geen bewering maar blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekende partij toont met haar betoog dat zij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend ook het tegendeel niet aan. Naast het feit dat verzoekende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing tot tweemaal toe ontkennend antwoordde op de vraag of zij in een ander Europees land een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (zie TARAP-verslag van 13 oktober 2024 en het formulier ter bevestiging van het horen van 13 oktober 2023) en zij dit gegeven aldus niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekende partij in een ander Europees land getracht heeft internationale bescherming te bekomen, geenszins maakt dat zij in België haar verblijf op wettelijke manier trachtte te regulariseren. De Raad ziet verder niet in waarom verzoekende partij een redelijke termijn zou moeten gegeven zijn om haar verblijf te regulariseren nu blijkens haar verklaringen zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing reeds twee maanden in België verbleef zodat zij meer dan voldoende tijd had om een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verder betwist verzoekende partij evenmin dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn noch dat zij geen bewijs heeft geleverd dat zij op hotel logeert. De gedragingen van verzoekende partij zoals die konden worden vastgesteld op het moment van het treffen van de bestreden beslissing wijzen er net op dat zij geenszins de bedoeling had om haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied kenbaar te maken, laat staan dat zij de intentie had om haar illegale aanwezigheid te trachten te regulariseren. Haar voorts subjectieve niet-geconcretiseerde betoog dat "*nergens uit (blijkt) dat (zij) de intentie heeft om onder te duiken*" doet geen afbreuk aan de terechte vaststellingen van de verwerende partij dat verzoekende partij haar illegaal verblijf niet op wettige wijze heeft trachten te regulariseren en dat zij zich evenmin heeft aangemeld bij de gemeente binnen de wettelijk voorziene termijn alsook dat zij geen bewijs heeft geleverd dat zij op hotel logeert. Voormelde concrete motieven, die wel degelijk uiting geven van de wettelijke objectieve criteria waarop ze gestoeld zijn, laten toe *in casu* vast te stellen dat er wel degelijk een risico op onderduiken bestaat.

Verzoekende partij maakt verder ook geenszins aannemelijk dat zij zich als illegaal verblijvende derdelander dienstig kan beroepen op artikel 44*ter* van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij die zelf geen Unieburger is maakt immers niet aannemelijk dat zij kan beschouwd worden als een familielid van een Unieburger. Immers wijst de Raad vooreerst op zijn bespreking *infra* waaruit blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een relatie heeft met een Unieburger en verder dat, voor zover dit toch zou moeten aangenomen worden, *quod non,* dit nog niet maakt dat zij daarom kan beschouwd worden als familielid van een Unieburger, nu dergelijke kwalificatie hoe dan ook vereist dat de verzoekende partij voldoet aan de blijkens de wet gestelde voorwaarden daartoe inzake partnerschap (cf. RvS nr. 12.251 (c) van 21 december 2016). Haar verwijzing naar de elementen waarmee volgens voormeld artikel 44*ter* van de Vreemdelingenwet moet rekening gehouden worden is dan ook *in casu* geenszins relevant.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 3 EVRM voorligt. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr.

46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar theoretisch betoog niet tegemoet komt aan de vereiste van een begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Naast de vaststelling dat verzoekende partij de verwerende partij niet heeft ingelicht over het feit dat zij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming had ingediend zodat het het bestuur niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat het bestreden bevel haar niet verhindert terug te keren naar de lidstaat waarvan zij documenten beschikt om zich ernaar toe te begeven of waar actueel een asielaanvraag hangende is. De loutere verwijzing naar het feit dat verzoekende partij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming had ingediend is derhalve onvoldoende om aannemelijk te maken dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM voorligt. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing enig dienstig gegeven in de zin van artikel 3 EVRM veronachtzaamd heeft. Zij maakt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.9. Waar verzoekende partij nog stelt dat geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing dienaangaande wel degelijk gemotiveerd wordt. Zo wordt gesteld: *"Betrokkene verklaart een vriendin te hebben in België maar niet getrouwd te zijn met haar. Hij geeft geen verdere verduidelijking over zijn vriendin en hun relatie. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Bovendien kan het feit dat betrokkene een vriendin in België heeft niet behouden worden in het kader van de bepalingen van artikel 8 § 1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 § 2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.*
*Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.*
*Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

*"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt voorts de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen minderjarige kinderen heeft in België. Evenmin betwist zij dat zij geen medische problemen heeft. Zij betoogt wel dat zij een partner heeft in België, maar zij laat geheel na dit te staven met concrete stukken, zodat, zoals in de bestreden beslissing ook wordt vastgesteld, verzoekende partij hoe dan ook niet aantoont dat zij wel degelijk een gezinsleven heeft in België, laat staan een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij in België een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich kan beroepen op een beschermenswaardig gezins- of familieleven in België in de zin van artikel 8 EVRM. Evenmin substantieert verzoekende partij haar claim dat

zij een beschermenswaardig privéleven in België heeft. Louter op zeer algemene wijze verwijzen naar het hebben van kennissen in België en bloot beweren dat zij "*persoonlijke, sociale en economische belangen*" heeft in België volstaat daartoe niet. Bovendien gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij tijdens het horen verklaarde nog maar twee maanden in België te zijn zodat de Raad niet inziet op welke wijze de verzoekende partij in dergelijk kort tijdsbestek een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben opgebouwd. Voor zover zij verwanten en kennissen heeft in België, betreft dit niet meer dan gewone familiale en sociale relaties die niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Verzoekende partij kan het contact met deze relaties ook vanuit het buitenland onderhouden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan haar in het herkomstland.

Verzoekende partij kan tenslotte niet gevolgd worden in haar betoog waar zij voorhoudt dat haar in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet minstens de kans had moeten gegeven worden om haar illegaal statuut om te zetten naar een legaal statuut. Zoals uit de bespreking *supra* blijkt heeft de verwerende partij rekening gehouden met de elementen waarvan sprake in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en vastgesteld dat er geen elementen in die zin zijn die een terugkeer naar het herkomstland belemmeren. Uit de bespreking *supra* blijkt dat verzoekende partij hieraan geen afbreuk heeft weten doen. Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op twee september tweeduizend zesentwintig door:

| | |
|---|---|
| mevr. S. DE MUYLDER, | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| dhr. R. VAN DAMME, | griffier. |
| De griffier, | De voorzitter, |
| R. VAN DAMME | S. DE MUYLDER |